

Ed Bruinvis

De merel

Toen de man met stemverheffing zei dat hij nu eerst maar eens even lekker ging pissen, wist ik dat ik verkeerd zat. Misschien niet meteen qua locatie, maar dan toch wel wat tafeltje betreft. Het was mijn eigen schuld geweest. De serveerster had me bij het binnenkomen naar een plekje achterin willen loodsen, maar ik had zelf de voorkeur gegeven aan een tafeltje bij het raam. Van daar af had ik mooi zicht op het rustieke dorpsstation. De gele perronlampen tegen de violette avondlucht deden me denken aan stoomlocomotieven, zomerhoeden en dames in hoepelrok. In gedachten zag ik kruierende witkielen en een gezette conducteur die nog met de hand alle treinportieren dicht gooide. Ik kon de doffe knallen van metaal op metaal horen. Al turend in het verleden, was het gezelschap dat een paar tafels verder onderuit in de stoelen hing, me in eerste instantie ontgaan.

‘Ik zeg dat ik eerst maar eens lekker ga pissen’, herhaalde de man, ‘en als ik zeg dat ik lekker ga pissen, weet Greet wel wat ik bedoel, of niet, Greet?!’

Greet giechelde. De man stond op. Zijn overhemd hing uit zijn broek en hij had zijn mouw aan één arm opgestroopt.

‘Smaakt het bier?’, vroeg hij luid terwijl hij langs mijn tafeltje liep.

Ik keek hem aan en wist niet goed of ik zou antwoorden of niet. Gelukkig bleef hij er niet op wachten, maar liep in zichzelf mompelend naar het toilet.

‘Heeft u een keus kunnen maken?’, vroeg de serveerster die plotseling naast mij was verschenen. Ik gaf haar mijn bestelling op en ze vertrok weer even snel en onhoorbaar als ze gekomen was. De man kwam terug uit het toilet.

‘Zo’, zei hij, toen hij zijn stoel bereikte, ‘dat lucht op! Is het eten er nog niet?’

Hij pakte een leeg bierflesje en tikte ermee tegen de glazen asbak.

‘Hallo!’, riep hij.

De dames, beiden voorzien van hoogblond permanent, proestten het uit. Tersluiks keken ze even om zich heen naar de overige gasten. Maar die zaten over hun borden gebogen. Iets te diep, zag ik.

De serveerster verscheen weer en duwde ditmaal een trailer voor zich uit met daarop een ti-pan gerecht. Ze wipte het deksel er af en goot er geroutineerd een saus over, waardoor de dampen als uit een schoorsteen omhoog wervelden.

‘Brand!’, riep de man, ‘hebben jullie in dit dorp ook een brandweer?!’

De serveerster glimlachte even op professionele wijze, diende op en vertrok weer richting keuken. Ik probeerde me beurtelings te verdiepen in de maaltijd en het stationsplein. Van heel ver weg kwam de zang van een merel. Ik zag hem zitten boven in de tv-antenne op het huisje waar vroeger de overwegwachter woonde. Voorjaar, dat betekent elke morgen weer te vroeg worden gewekt, bedacht ik me, maar het betekende vooralsnog ook een dagelijkse serenade. En misschien eindelijk een nest in de vuurdoorn naast de voordeur.

Aan het tafeltje naast me was men bij het dessert aangeland.

‘Die slagroom doet mij altijd ergens aan denken, wat jou, Greet?’, kwam de stem van de man weer.

Greet had net de wafel van haar sorbet in haar mond gestoken en verslikte zich prompt in de kruimels. Haar metgezellin klopte haar op de rug waardoor de blonde toren op haar hoofd angstwekkend begon te wiebelen.

‘O, jongens’, riep de man, ‘die doet het zo in haar broek, hoor, let maar op!’
Ik keek weer naar buiten. Vanaf mijn plek kon ik net de perronklok zien. Ik had nog een kwartier voor mijn trein vertrok. Een kaartje had ik al, dat scheelde. Aan het tafeltje verderop riep de man om de rekening

‘Laat mij maar betalen, Greet. Voor de verandering zal ik maar zeggen..!’ Hij lachte luid en de beide dames schudden het hoofd.

De man pakte zijn servet en hing die over de rugleuning van zijn stoel, waarop het drietal naar buiten toog. Je hoorde het restaurant opgelucht ademhalen.

Vanwege de weldadige stilte die intrad, had ik eigenlijk nog wel even willen blijven zitten. Maar dan zou ik moeten hollen naar de trein, wat met een volle maag geen aantrekkelijk idee was. Ik vroeg de serveerster om de rekening en met mijn jas over de arm liep ik naar buiten. Op het grindveld naast het restaurant stond de buurman met zijn twee dames bij zijn zilverkleurige Mercedes.

‘Nou’, riep hij, ‘wie van jullie tweeën wil er in de kofferbak?!’

Op de achtergrond zong de merel nog steeds in de antenne. Het was nog geen volle zang, hoorde ik, het was nog een beetje oefenen. Toch nog iets te vroeg in het jaar. Opeens dook de vogel omlaag en scheerde vlak over straat, kennelijk op weg naar het struikgewas achter de parkeerplaats. Precies op dat moment kwam een auto over de spoorwegovergang. Ik hoorde de doffe klap en zag de vogel door de lucht tuimelen. Het dier kwam klapwiekend op het grind terecht, vlak bij de man en zijn dames. Ik deed een paar passen in hun richting. Het beestje gaf nog wat stuiptrekkingen. Toen deed de man een stap naar voren, zette zijn voet op de kop van de vogel en drukte er met zijn volle gewicht op. Ik verstijfde, mijn maag kromp ineen en ik moest hevig slikken om niet in één keer alles over te geven. Mijn jas viel op de grond, waarop de man opkeek en me aanstaarde. En toen opeens begon hij te huilen. De tranen maakten natte plekken op zijn overhemd, dat nog steeds los uit zijn broek hing.

‘Wat had ik dan moeten doen, meneer?’, vroeg hij snikkend, ‘je kan zo’n beestje toch niet laten creperen?’

Ik wreef door mijn haar en raapte mijn jas op. De dames stonden er een beetje bij en zeiden niets. In de verte hoorde ik mijn trein aankomen.

Uit de bundel ‘Onder dieren’

(Uitgeverij Kontrast, 2009, ISBN: 978-90-78215-74-5)